

“La Constitució dóna molt més de si”

Núria de Gispert és consellera de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya. Després del darrer congrés d'Unió Democràtica de Catalunya, s'ha reincorporat al comitè de govern de la formació liderada per Josep Antoni Duran Lleida i, junt amb Xavier Trias (CDC), ha conduït les negociacions del procés de federació de CiU.

El Congrés d'Unió ha estat un èxit per a la direcció. La llista oficial s'imposà a la crítica i les ponències han tingut una bona acollida...

—Aquest era el Congrés ordinari, amb dues parts. Una, de debat de ponències i l'altra de renovació de càrrecs. Però hi havia un element distorsionador. I no era pel fet que hi hagués una segona candidatura —lògic i legítim—, sinó que aquest sector crític feia dos anys i mig que anava dient que en el congrés ordinari sí que farien mal. La veritat és que finalment es va demostrar que eren una minoria molt minoria dins del partit. Per tant, el conjunt de militants i de compromissaris van donar un clar suport amb el seu vot a la candidatura encapçalada per en Duran. Crec que aquest és l'element més important de tot aquest congrés.

Per la resta, també va ser un congrés molt interessant. Es van debatre ponències sobre temes clau de la societat, com les noves tecnologies, la cohesió social, amb aspectes com les polítiques de família. I finalment, la ponència d'estratègia política.

—Vostè torna a integrar el comitè de govern. Ha estat escollida amb el 72% dels vots. Una xifra que la situa...

—Sí, l'última de la llista, una cosa que no m'hi havia trobat mai! I realment costa d'encaixar, però, bé...

—Alguns mitjans de comunicació ho han atribuït al fet que vostè és dels sectors d'Unió més pròxims a Convergència Democràtica...

—Això és, com vostè diu, el que interpreten els diaris. I quan tots els mitjans de comunicació apunten una

causa pràcticament única, doncs alguna cosa hi deu haver.

El procés federatiu va ser costós per a Unió. No ho era tant, en canvi, per a Convergència. I ho puc dir en primera persona, perquè jo vaig ser l'encarregada, pel comitè de govern i del consell nacional, de portar les negociacions. A més a més, era la coordinadora de la ponència que ho defensava. Entenc que sigui un element que expliqui això, perquè a molta gent d'Unió els costava pair el procés, malgrat fer-se amb molt de temps perquè es pogués assimilar. Ara, que tot plegat expliqui la diferència de vint punts respecte el següent? Home, em sembla una mica exagerat.

Jo penso que el procés de federació es va fer bé. Crec que ho tornaria a fer i de la mateixa manera, perquè penso que es va fer amb temps suficient i amb la possibilitat d'explicar-ho i de parlar amb tothom. Vaig anar per tot el territori a explicar el procés de federació, que no volia dir de cap manera una fusió, etc. Però bé, d'alguna manera, has d'encaixar els resultats. Així i tot, treure un 72% dels vots és prou important, i més quan ocupes un càrrec, quan segur que, vulguis o no, has trepitjat més d'algun ull de poll.

—Convergència no amaga l'interès per una futura fusió. Unió, en canvi, no considera aquesta opció.

—Sí, però és que Convergència ho ha defensat des del primer dia. Amb en Xavier Trias, asseguts a una taula, el primer dia que vam establir les bases de quin havia de ser el procés negociador, ell va dir que “nosaltres aniríem a la fusió”. La meua resposta va

ser que “nosaltres no anirem a la fusió”. Per tant, tenim molt clar el principi de cada un i sabem que hem d'arribar a alguna cosa satisfactòria per a tothom. Aquesta és una posició que Unió té molt clara, crec que Convergència l'entén i la respecta. Això no treu que, de tant en tant, Convergència Democràtica digui que els agradaria la fusió.

Creiem que la federació és una fórmula estable molt positiva, que permet respectar la sobirania dels dos partits. Entenem que la suma dels dos partits enriqueix. En canvi, la fusió empobreix tota la història que aquests dos partits han aportat.

—Quines són les grans fites de la nova direcció d'Unió?

—L'endemà del congrés, en la primera reunió del comitè de govern que vam tenir, parlàvem de l'horitzó d'ara fins el 2004. D'una banda hi ha tot el procés electoral que s'iniciarà al maig de l'any vinent, amb les eleccions municipals. L'altre gran tema és com enfocarem la conferència nacional del 2004 de la federació. Tots haurèm d'apostar per la continuïtat de la federació. I ho podem fer de moltes maneres, tal com és fa ara o fent algun pas més. També podríem fer un pas cap a la fusió, però nosaltres no ens ho plantejem.

—En el Congrés d'Unió, hi va haver crítiques fortes contra ERC i una crida al desacomplexament per haver pactat amb el PP...

—Això busca, com deia, desacomplexar-nos i explicar la realitat. Cada vegada que necessitem aprovar uns pressupostos, que és la manera de continuar fent política des del Govern, només ens ha donat suport el PP. I això ho hem de dir. Esquerra Republicana, amb qui des del punt de vista nacionalista ens hauríem pogut entendre millor, no han volgut prestar-nos suport. Al contrari. Què han fet? Participar, crear o integrar-se en totes aquelles plataformes que podien desgastar el Govern. Són conscients que és la fórmula, per a ells, més positiva per treure'ns vots, perquè el discurs nacionalista és molt semblant. I en comptes d'ajudar-nos i donar-

JORDI PLAY

“El procés federatiu va ser costós per a Unió. No ho era tant, en canvi, per a Convergència.”

nos suport, el que han fet és posar-se en contra i fer un discurs que ens acusa d'estar a les mans del PP. Però sense dir que ells no ens han volgut donar

suport. És a dir, parlem clarament de les relacions amb ERC i amb el PP. I això no vol dir que estiguem més pròxims al PP, vol dir que a cada un li

CARRETERA I MANTA

Dia: Divendres 21 de juny, 23.00 h
Lloc: Placeta dels Molins de la Vila Sueca

Organitza: Ragidaria de Cultura
Ajuntament de Sueca

Actuaran:

Carles Carrasco
Oscar Briz
Remigi Palmero

“Fins ara, hi ha hagut una descentralització. A partir d'ara el que volem és més poder polític per a Catalunya”

hem de donar el que li hem de donar. Si el PP ens ha donat suport per poder continuar en el Govern, doncs s'ha dir i s'ha d'agrair, no podem amagar-nos. Malgrat que en molts altres aspectes no hi estem d'acord i ja s'ha vist en tot el procés parlamentari. Com a consellera de Governació porto les relacions amb el Parlament i li puc dir que el 80 per cent de les resolucions parlamentàries s'han aprovat per unanimitat. I moltes, amb ERC o amb les esquerres.

—Considera que les tres ofertes que ha fet ERC de pactes eren interessades i cercaven el desgast polític de CiU?

—Jo entenc que, pel resultat, no van ser sinceres. La realitat és que han volgut sempre mantenir allò que diuen de l'equidistància, intentar no estar ni amb els uns ni amb els altres. Aquest paper d'estar al mig els va molt bé; no es desgasten, perquè no són govern ni aquí ni a l'estat. Per tant, poden criticar tothom i dir que ells ho farien millor, a còpia, lògicament, de molts i molts diners. Però encara no han demostrat quina capacitat tindran si algun dia són govern. Amb dotze diputats, de moment, no poden ser govern i els resulta fàcil fer el paper que fan.

—Malgrat els acords que mantenen amb el PP, hi ha força temes de desacord. Per exemple el del pacte local proposat pel Govern espanyol...

—El PP va proposar una segona transició, en el sentit de donar més competències a les administracions locals. El pacte el plantejaven en la seva

“Si el PP ens ha donat suport perquè puguem continuar en el Govern, doncs s'ha de dir i s'ha d'agrair, no podem amagar-nos. I això malgrat que no estem d'acord en molts altres temes.”

visió nacional, és a dir, entre PSOE i PP. Nosaltres vam dir que les competències s'han transferit i que aquí, som nosaltres els qui hem de decidir.

A més, que no barregin coses, no s'ha acabat el procés autonòmic. Per això presentem el nostre informe de l'autogovern, on es fa explícit que, no solament queden 38 transferències per fer, sinó que, després de vint anys d'Estatut i Constitució hem de fer un altre pas. Fins ara, hi ha hagut una descentralització, a partir d'ara el que volem és més poder polític per a Catalunya.

—L'actual autogovern de Catalunya sembla avui en un carrer sense sortida. Tant el document que van elaborar PSC, ERC i ICV, com el que ha defensat CiU, semblen prou propers. De moment, però, no hi ha hagut cap gran acord.

—Jo no diria que el document del Govern, que va fer seu CiU, és molt semblant al de les esquerres, que és un document que teoritza molt i no concreta. El document nostre és molt treballat; si es volgués, demà mateix podríem començar a treballar perquè és fet al detall, amb les modificacions legislatives i processos necessaris.

Potser la lectura inicial dóna la sensació que el document de les esquer-

res està prop del que nosaltres demanem. Però no oblidem que les esquerres aquí diuen una cosa i al Congrés de Diputats una altra. Tampoc no oblidem que, si bé avui vivim un procés d'involució autonòmica important, és el segon. El primer el vam viure els anys vuitanta amb el PSOE. Per tant, la nostra desconfiança respecte el PSC és molt clara, perquè després allà s'absté o vota en contra del que diu a Catalunya.

ERC i ICV poden tenir una proposta més o menys diferenciada del PSC, però aquí ha de quedar molt clar que la força que poden tenir aquests dos partits respecte l'administració central és mínima, o tan petita que realment no és un bon ajudant per caminar conjuntament. A nosaltres ens interessa una proposta que sigui possible, que estigui dins del marc constitucional, per a evitar que, d'entrada, no se'ns escolti. I entenem, a més, que avui la Constitució dóna molt més de si del rendiment que ha donat fins ara. D'aquesta manera ens omplim de raó, perquè si realment arriba un moment que el “no” és claríssim podem plantejar una altra cosa.

Enric Rimbau